

DÈLIA VALENTÍ AMBAIXADORA DE LA 8A JORNADA DE L'ESPORT FEMENÍ

“Per a mi, és la meva vida”

“Potenciar el talent i tot el que pot aportar a l'esport, que no està prou valorat”, és l'objectiu de la jornada que assenyala la capitana del CPA Girona

Sacrifici, disciplina i perseverança és el que ha après de la seva modalitat

“Per a mi, és la meva vida” JOAN SABATER

Honor

“Que et diguin que ets un referent per a molta gent que patina és un honor. Ara tenim un repte molt gran perquè s’ha canviat mig equip i volem que es vegi unit i no abaixar el nivell quant a treball”, diu la capitana del CPA Girona, segon en a Granollers en el campionat territorial gironí que s’havia de fer a Fontajau.

BORJA SÁNCHEZ - GIRONA

Jo si fos futbolista no em guanyaria la vida com un jugador. I no passa només en l'àmbit esportiu, sinó també en el laboral

Dèlia Valentí (Cassà de la Selva, 1996) és la capitana de l'equip de grups de xou grans del CPA Girona i la primera de les quatre ambaixadores que tindrà la Jornada de l'Esport Femení, la vuitena edició de la qual es farà el 8 de març al matí a Girona. Infermera a temps complet i patinadora des dels quatre anys, ha viscut el creixement del conjunt gironí des de dins perquè forma part de l'equip des del 2010, quan es va crear; el 2015 hi va debutar en l'àmbit internacional amb el bronze mundial, i l'any passat, va completar la temporada perfecta amb tots els títols en joc, des del territorial fins al mundial.

Ambaixadora... Fa patxoca, no?

Em fa molta il·lusió i suposa una gran responsabilitat perquè estem animant nenes des de ben petites, fins a les mares o fins i tot les àvies [riu], a enganxar-se a l'esport, o que la gent que ja en fa no ho deixi. És el que passa ara, que cada vegada més nenes en l'etapa adolescent ho deixen i és una llàstima.

Vostè, amb quatre anys, no devia ni saber que feia esport.

Em feia pànic patinar però vaig començar per una amiga, ella ho va deixar i va fer tennis i jo he seguit. Agraïxo també a la meva mare que m'hagi portat a cada entrenament perquè jo no hi volia anar i, per a mi, el patinatge és la meva vida.

Al final és tenir-hi dedicació.

En el meu cas del patinatge, i en grup, m'ha aportat molts valors perquè veus el sacrifici de moltes hores per tenir el mateix objectiu, disciplina i perseverança. Perquè nosaltres vam començar sent terceres de Girona i mai ens imaginàvem arribar a uns campionats del món. I mira, l'any passat vam aconseguir la medalla d'or. Veure que tu fas tot el que pots i que les teves companyes donen també el millor d'elles mateixes és massa.

Com passa de patinar en la modalitat individual a fer-ho en grups?

Cada club ho fa d'una manera diferent, i en el nostre cas, la modalitat de xou es va implantar el 2010, quan a la Nuri [Solé, l'entrenadora] se li va ocórrer i ens va agafar a unes quantes. I fins aquí. Ara ja tenim un grup de júnior, que mai n'haviem tingut, i hi entren a partir dels tretze o catorze.

És una modalitat en què els egos han de quedar a un costat. Creu que en esports més masculins seria difícil de veure-ho?

Sí que ho podrien fer, la llàstima és que sí que hi ha nois però no prou per fer un grup de xou gran. N'hi ha en equips de noies perquè és una modalitat mixta i hi ha nois que són molt bons.

Són un esport minoritari, però omplen pavellons. Com és?

Bé, el fet de tenir els dos millors equips del món a les comarques gironines hi fa molt. Perquè a l'altra punta d'Espanya mateix un campionat territorial com el que hem fet aquest cap de setmana no s'omple, ni de bon tros. Això fa que cada vegada hi hagi més participació i més seguiment. I n'estem molt orgulloses: el 14 de juliol de l'any passat en el campionat del món el Palau Sant Jordi es va omplir i recordo el campionat del món a la Xina en un pavelló enorme i només una grada amb gent.

Tenen tota la preparació logística, de maquillatge o vestuari. Fa que tinguin més desgast?

Quant a preparació prèvia no, perquè l'adrenalina et puja més a poc a poc i estàs cada vegada més activa. Et posa en situació de competició, cada vegada estàs més nerviosa i surts que et menjaries el món. No m'imagino un campionat sense maquillar.

Parlava de l'Olot. Vostès han crescut a la seva ombra i el van superar. Hi ha rivalitat?

És molt sana, per descomptat. Nosaltres vam començar el 2010, que jo ja hi era, i al·lucinàvem, amb tot el que feien i tot el que portaven cada any. Vèiem que anàvem pujant però mai ens hauríem pensat que arribaríem a superar-les. Era impensable, però quan veus que ets tercera del món, l'any següent segona... No et queda cap altre remei que somniar a quedar primeres. És un honor i agraeixo molt tenir l'Olot ja en el primer campionat, perquè és el millor de la competició: no et pots relaxar ni un moment.

Aquesta jornada de l'esport femení també els permet trobar-se amb un altre tipus de públic.

Ens trobem, per això, que sempre venen nenes molt petites. Sí que és un esport en què si no comences molt aviat et quedes enrere, però només de veure que es paren a mirar-te només perquè portes patins és molt *guai*, la veritat. I aquest any animem també les mares que portin els patins perquè jo m'he adonat que si la meva mare hagués competit hauria entès l'esport que practico.

El 8 de març té molta notorietat els darrers anys. Ho nota?

Altres anys des de l'Ajuntament t'avisaven, però aquest any només d'entrar a les xarxes socials, per exemple, els clubs que segueixo en feien promoció. Això portarà molta participació. I després, per exemple, el meu xicot juga a bàsquet a Cassà de la Selva i em va dir que havien fet la foto aquesta que es tapen l'ull. Mira que bé que arribi a tanta gent, això.

Que arribi a tants àmbits no pot ser que acabi sent 'mainstream' però que, a l'hora de la veritat, serveixi per a ben poc?

Per això fem aquesta jornada i hi ha un tema que encara no està resolt: les dones cada vegada tenim més importància, però per exemple jo si fos futbolista no em guanyaria la vida com un jugador. I no passa només en l'àmbit esportiu, sinó també en el laboral. Un bomber guanya més que una bombera, i que hi hagi administracions que ho permetin..., espero que a la llarga s'acabi.

Què li sembla que es parli tant de futbol femení ara? És perquè les dones fan l'esport que agrada als homes, per fi?

Bé, a mi no m'agrada que es parli d'un esport masculí o femení. En el meu cas del patinatge al meu club hi ha un noi i som 120 noies. I no és un esport de gènere, però si un nen diu a l'escola que patina els altres se'n foten i això per a mi és patètic. Aquestes jornades no trauran aquest estigma perquè estan fetes per a les dones, per potenciar el talent i tot el que pot aportar a l'esport; no està prou valorat.

Publicat a: L'esportiu, 18 de febrer de 2020

Font del document: <https://www.lesportiudecatalunya.cat/mes-esport/article/1741337-per-a-mi-es-la-meva-vida.html>